

været hverdagslig fra dets Side, men hvad der end kan siges om det nuværende Ministerium, saa har det altid vidst at afholde sig fra sllig Optræden overfor Folkethinget. Men jeg antog, at Sundenrigsministeren dengang var i ondt Lume, og derfor var misfornøjet med, hvad han kaldte vor Bane. Selve dette Udtryk, mener jeg, var urigtigt. Naar man dernæst hører, at der fastes et samlet Udvalg fra Folkethinget, som har Medlemmer fra samtlige Sider af Salen og stadig optræder i fuld Enighed — det ærede Medlems Repræsentant i Udvalget har bestandig været enig med os om Sindsstillingerne — i Ansigtet, at det ikke er en Regel, det følger, men en Bane, som Ministeren vil bestræbe sig for at „vænne os af med“, vilde Ministeren vistnok, hvis det ærede Medlem havde siddet i dette Udvalg, have faaet ganske anderledes Konfekt og Behandling, end jeg er i Stand til at give ham; men jeg gjorde det mildt og svarede blot, at det vilde interessere mig at se, paa hvilken Maade Ministeren vilde vænne os af med vor Bane. Den ærede Minister beklagede, at vi ikke havde havt Konference. Jeg sørgede for, at vi fik Konference for at faae de Oplysninger, han sagde sig i Stand til at meddele os. Disse Oplysninger indeholdt, foruden hvad vi tidligere havde havt til Gjennemsyn, nye Skrivelser fra vedkommende Embedsmand og hans Amtmand, som bor i Byen, hvilke Skrivelser gave os den Tro, at med Hensyn til Husleien for Kontorlokalet maatte der siges at være nogen Ulighed i Forholdene for Borgmestrene i de to Byer. Nu vil det ærede Medlem kunne vide, at kunde vi ikke sætte os ud over sllige nærgaaende Udtalelser som den at vænne os af med at nedsette Kontorhold, saa vare vi ikke under vore Overveielser gaaede ind paa at give Oplysningerne Betydning, naar vi fandt, at de havde Betydning. Allerede denne Grund vilde have været tilstrækkelig til ikke at gaa ind paa Oplysningerne. Men vi kunne have os over Sigt, vi ere vante til den Slags Konfekt, men ikke fra dette Ministeriums Side. Det rørte ikke Udvalget. Da det viste sig, at der her var givet en Grund fra Amtmandens Side, saa mente vi, at vi maatte give den Følge i et Undrivingsforslag. Havde vi ikke gjort det, vilde det ærede Medlem have sagt, at vi vare stødte over den mindre gode Udtalelse og derfor ikke vilde indlade os paa disse Oplysninger. Vi troede at have stillet os human, godt og rigtigt ved at give Oplysninger Følge, naar de havde Noget at betyde. At det ærede Medlem ikke har fundet Anled at kaste sig over Udvalget for, lader jeg ham

om. I den sildige Aften, er det jo tilladt for visse Medlemmer at slaa Sjækken løs. Det ærede Medlem har nu fundet en passende Leilighed for sig til at slaa Sjækken løs, men det misunder jeg ham ikke.

Bille: Jeg var netop tilstede den Dag, da Forhandlingen fandt Sted, og jeg fik da et meget levende Indtryk af, i hvilken Grad den ærede Ordfører den Dag misforstod Ministerens Principer, ligesom han i Aften har refereret dem urigtigt. Det er ingenlunde rigtigt, at Ministeren yttrede at han vilde „vænne“ Folkethinget af med Noget-sombelst. Der var ikke et eneste Ord i Ministerens Tale, der indeholdt Noget, som ligner dette; den eneste af Ministerens Uttringer, der kunde tænkes ved en meget dristig Udvidelse at give Anledning til en saadan Misforstaelse som den, det ærede Medlem har gjort sig skyldig i, var den, at Ministeren sagde, at, selv om en saadan Fremgangsmaade som den, det ærede Medlem havde omtalt, skulde være almindelig, maatte han forbeholde sig for sit Vedkommende ikke at rette sig efter den. Der var i Ministerens Uttring, som jeg meget tydelig husker, ikke et Ord, der i sjerneste Maade lignede det, som det ærede Medlem i Aften har refereret. Det er navnlig denne urigtige Fremstilling af Ministerens Ord, der har givet mig Anledning til mine Bemærkninger, og har jeg derved moret eller glædet det ærede Medlem, kan det kun være mig behageligt. Jeg maa dog beklage, at der kun træder saa lidt af Glæden frem i hans hele Optræden.

Ordføreren (S. A. Hansen): Jeg skal kun tilføie, at jeg ikke sagde, at jeg glædede mig, men jeg sagde, at jeg ikke misundte det ærede Medlem den Glæde, han havde. Jeg har hørt saa mange alvorlige Forhandlinger i Aften, at der skal lidt mere til at glæde mig, end hvad det ærede Medlem kan præstere i Aften. Det ærede Medlem har Arret, naar han siger, at Ministeren ikke talte om vore Baner. (Bille: Han talte ikke om at vænne os af med Noget!). Jeg troede, at jeg havde Ordet nu. Det ærede Medlem har saa ondt ved at lade en Taler frit have Ordet, uagtet man ikke afbryder ham, naar han har det. Jeg siger, og det ærede Thing vil erindre, at Ministeren talte om vore Baner, og jeg bemærkede dertil, at vi pleiede med et fremmed Ord at kalde det Traditioner, men at, naar Ministeren ønskede at kalde det Baner, skulde jeg gjerne gaa ind derpaa, og det vilde interessere mig